

Arrest

nr. 105 298 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 31 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 11 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 15 december 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 42 081 van 21 april 2010 verwierp de Raad voormeld beroep.

Inmiddels diende verzoekster op 16 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 juli 2010 werd de voormelde aanvraag ontvankelijk verklaard en werd verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van de aanvraag.

Op 2 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard wordt.

Op 11 januari 2013 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op stellende dat zij *in casu* over een gebonden bevoegdheid beschikt en dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoekster derhalve geen nut kan opleveren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen door verzoekster niet wordt weerlegd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

De thans bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoekster vast te stellen. Zij steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekster ongegrond wordt verklaard.

Voorts merkt de Raad op dat, zoals ook vermeld in het bestreden bevel, de asielaanvraag van de verzoekster definitief is afgewezen bij arrest nr. 42 081 van 21 april 2010, van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook dit gegeven wordt niet weerlegd door verzoekster. Nu de subsidiaire beschermingsstatus niet is toegekend, impliceert dit gegeven dat al een onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM is geschied met betrekking tot de situatie in het herkomstland van verzoekster. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn immers gelijklopend.

Evenwel dient te worden gewezen op hetgeen in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan gelezen worden : *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (…)”* (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien de verwerende partij in de huidige fase van de procedure verzoekster op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij haar medische situatie in haar geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: *“qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (…)”*). *In casu* blijkt echter nergens uit dat de verwerende partij de thans bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Evenwel dient te worden verwezen naar het arrest nr. 105 297 van 19 juni 2013 waaruit blijkt dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vernietigd. Dit heeft tot gevolg dat de aanvraag van verzoekster opnieuw hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij opnieuw in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie als gevolg van de beslissing van 16 juli 2010 waarbij haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Dit is niet verenigbaar met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Het betoog van de verwerende partij doet hier geen afbreuk aan. In het kader van een goede rechtsbedeling dient het bestreden bevel (bijlage 13^{quinquies}), om deze reden uit het rechtsverkeer te worden gehaald.

3. Korte debatten

In casu wordt het bestreden bevel uit het rechtsverkeer gehaald. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 11 januari 2013, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU